

dige Valg, men dette forpurres jo paa ingen Maade herved. Anledningen til, at uheldige Valg kunne finde Sted, ligger dybere, nemlig dels i den Sagførers Lov, som vi have, og dels — havde jeg nær sagt — i den, som vi ikke have. Vi have jo to Slags Sagførere, nemlig dem efter Loven og — havde jeg nær sagt — dem, som staa bag Kuratorerne, og som agere Sagførere, fordi de ere privilegerede Hænderhavere af Pantebogen, men Stridsgrunden til dette Valgemme udenfor Kjøbenhavn — thi i Kjøbenhavn er der vistnok ingen Strid om dette Spørgsmaal; jeg antager aldrig, det finder Sted heri Byen, at Skifteretten vrager Kurator, i alt Fald er det da meget sjældent — ligger jo egentlig deri, at dersom man vilde gjøre Noget ved dette Spørgsmaal, saa skulde der rettes ved Sagførersloven, men denne Rettelse finder ikke Sted herved. Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at Sagførerstanden, som har været den ydre Foranledning til denne Lovs Fremkomst, paa ingen Maade, efter hvad man kan se af Præmisserne til Loven, har lagt Hovedvægten paa denne Forandring, men paa denne Forandring i Forening med andre Forandringer. Da det viste sig, at man ikke kunde sætte andre Forandringer igjennem, dannede i Retning af at indskrænke Dommerens Magt overfor Kuratorvalget, iden paa den anden Side at komme til at gjøre for store Indrømmelser, og dels med Hensyn til at forlange Grunde afgivne for Kuratorvalgets Forkastelse, saa har Udvalget maattet stille sig diametralt overfor hinanden i to Yderligheder, thi der har vel været Stemning for at indføre mindre Forandringer i Loven, end her er foreslaaet, men det var aldeles haabløst i Udvalget og altsaa ogsaa haabløst i Thinget. Jeg paastaar altsaa, at den Mislighed, som muligvis har fundet Sted, og som vistnok er meget ringe, ikke afserges ved dette Lovforslag. Det, som man indfører, er unaturligt, thi det er en meget naturlig Ting, at Forandringshaverne paa det Standpunkt stemme efter Tal og ikke efter Vægt. Det er heller ikke — det er let at se af Forhandlingerne — ved Skjedsløshed eller Uagtomsomhed dengang, at denne Maade at vælge Kurator paa blev sat ind i Loven. Det skete med fuld Flid, og man kan let finde Grunden. Thi hvad er nemlig Grunden? Det er den, at, saa snart man ved Kuratorvalg indfører en kvalificeret Ret for de større Krav, vil der opstaa vidtløftige Forhandlinger, vanskelige Spørgsmaal, maasse falske Fordringer. Har nemlig Sagføreren Interesse af at blive udnævnt til Kurator, hvad ikke kan negtes, saa bliver dette et Hovedpunkt, og der vil snarere her end paa andre Afsnit af Voets Behandling komme Vidtløftigheder og uheldige Omstændigheder tilstede. Man kan sige, at det veed man ikke, at det er en Ting, som først vil vise sig, naar selve Bestemmelsen er vedtagen, og Loven kommer ud i Livet; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at andre Lovgivninger, f.

Er den svenske, ikke ere saa strenge i deres Fordringer med Hensyn til Kuratorvalget. — Hvad de enkelte Forslag angaar, skal jeg altsaa paa Flertallets Begne anbefale foruden dem, som ere stillede af hele Udvalget, endvidere dem, der ere stillede af Flertallet, Forslaget Nr. 2, der er det egentlige Hovedforslag, hvorved Bestemmelsen om Fordringernes Vægt falder bort, og det dertil sig sluttende Forslag under Nr. 4, som er en Slags Konsekvens deraf, men forresten ikke har den samme Betydning. Thi vedtages Forslaget under Nr. 2, føres Lovforslaget tilbage til at lyde omtrent overensstemmende med den nu gjældende Lov. Forslaget under Nr. 6 er ligefrem knyttet til Forslaget under Nr. 4 og vedtages sammen med det. Skulde der være en Ukorrekthed deri, maa den let kunne ændres til 3die Behandling. Jeg skal hermed anbefale Flertallets Forslag, som hvile paa det Bestaaende, der er det Naturlige og derfor formentlig ogsaa er berettiget til at vedblive at bestaa.

Smith: Mindretallet, hvortil jeg hører, anser den Forandring i Konkurslovens § 66, som tilsigtes ved Lovforslaget, og som er vedtagen i Landstinget, for i og for sig ønskelig. Den ærede Drøvsør (Steenstrup) for Flertallet i Udvalget søgte at vise, at de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, i flere Henseender ikke ere hensigtsmæssige. Jeg skal imod, hvad han i saa Henseende anførte, gjøre gjældende, at, naar han paastaar, at Forslagets Bestemmelser vilde føre til, at Kreditorerne saa godt som aldrig kom til at udnævne Kurator — han sagde, at i 9 af 10 Tilfælde vilde det blive Dommerne, som kom til at udnævne Kurator — er dette vistnok en fuldstændig Feiltagelse. Reglen vil jo netop blive, at, naar de mødende Kreditorer kunne enes saaledes om Valget af en Kurator, at Halvdelen af de Mødende haade efter Tal og Vægt stemme paa den samme Person, have de Afgjørelsen i deres Haand, kun at der naturligvis reserveres Skifteretten en Ret til at forkaste Valget af særegne Grunde, medmindre der har været en endnu langt større Stemmemæltighed for Valget. Man har altsaa kun med de Mødende at bestille og forlange kun af dem, at over Halvdelen haade efter Tal og Vægt skal samle sig om den samme Person. Dette er ingen Umulighed eller Banskkelighed, men tværtimod Noget, som, hvor der er Interesse for at vælge en bestemt Person, med største Lethed kan tilveiebringes og altid vil blive tilveiebragt. Naar det ærede Medlem dernæst vil gjøre gjældende, at efter Forslaget vil netop Afgjørelsen af Valget komme til at hvile hos de Kreditorer, der ere mindst interesserede i Afgjørelsen, saa turde det være en fuldstændig lige saa stor Feiltagelse. Han nævnte Pantehaverne. Ganske rigtigt, Pantehavere kunne blive at henregne til dem, som have en betydelig Vægt efter Lovfor-